

Ukradena nevesta

Reimnichlova povest podomačena

21

X.

Šest dni potem, ko je šel Hanzej na pot, je v Grabnje udarila kakor strela z jasnega neba novica, da se je oglasila Leja pri deželnem sodišču v Celovcu in se sama zatožila, da je ubila svojo mačeho. Sprva nihče ni hotel verjeti, tako strašna se je vsakemu zdela ta vest; ko pa so jo orožniki potrdili, nihče več ni mogel dvomiti. Znidar in Lejina svakinja Tina sta bila taka, da nista vedela za sebe. Najhuje pa je zadelo Tonča, ki mu je Lejino dejanje zmeđlo vse načrte.

Hudo se je boril Tonč sam s seboj.

Bil je čuden človek, ta Tonč, in nihče ga ni mogel pogruntati. Poleg svojega orjaškega telesa, s čigar močjo se je rad bahal, poleg svoje divje, zahrbtne narave in neugnane častihlepnosti je imel silno občutljivo srce in globoko dušo. Rad je imel otroke, ptiče, rože, smilila se mu je drobna divjad in branil jo je pred zvermi. Ljudem se je kazal večkrat ves divji, trmast in sovražen, skrivaj pa mu je morda pri tem srce lrvavelo. Ljubezen do Leje ga je tako prevzela, da si ni vedel drugače pomagati kakor z grožnjami, da bi jo le premagal in dobil. Pozneje ga je bilo zopet sram, da se je tako grdo spozabil. Ko ga je Leja tako osorno zavrnila, je v njem vse vzklopelo in mislil je le na maščevanje; vendar pa je bila njegova, čeprav brezupna, ljubezen močnejša ko vse misli na maščevanje. Nikoli mu ni bila resnica, da bi jo naznanil; vse te grožnje so imele edino ta namen, omehčati Lejo in jo prisiliti, da ga vzame. Ko pa je vzela onega drugega, mu niti na kraj pameti ni prišlo, da bi jo šel naznanjat, in še tem manj, ker jo je v tej njeni odločnosti občudoval in kar pretreslo ga je, ko je po poroki zbežala.

Upati ni imel več kaj. Pregnati je moral vsako misel nanjo, ki je bila žena drugega; to sta mu velevala čut dolžnosti in časti. Le eno si je lahko še želel: da bi ga Leja spoštovala in ga ohranila v lepem, prijaznem spominu. To pa bi moglo biti le tedaj, če bi se ji pokazal plemenitega, velikodušnega in bi rešil preplašeno ženo vsakega strahu: da bi se ne bala več njegove ovadbe in tudi ne, da bi še kadar koli motil njeno srečo. Le malo je okleval, potem pa se je odločil, da pojde za pobeglo ženo in da jo prepriča, naj se ga ne boji več, ker se ga res nima kaj bati.

Da se je Leja na laško stran obrnila, je bilo Tonču takoj jasno. Težava je bila seveda ta, najti kraj, kjer se je skrila. Bil pa je dovolj prebrisan, da je iztuhotal tudi to. Podkupil je pismonošo, lahkomišelnega mladeniča, ki mu je za primerno napitnino dovolil, da je pregledal pošto. Tako je dobil Tonč obe razglednici v roke, ki ju je pisal Hanzeju »Polde Močnik«. Razumel je prav tako dobro kakor Hanzej, kaj pomenijo ti pozdravi. Udaril je takoj čez mejo in je srečal begunko že prvi večer v Žabnicah, kjer je pri Plemlju stopila v službo. Leja je bila kar trda od strahu, ko ga je zagledala, in ni spravila ne besede iz sebe. Tedaj jo je Tonč po svoje porogljivo nagovoril:

»Dober večer, Polde! Nič ni tako skrito, da bi ne postalo kdaj še očitno.« Nato je hitro dodal še resno: »Leja, pamet si posodi in daj, da se pomeniva! Dobro bo zate.«

Leja se je zbrala in naglo odvrnila:

»Nocoj ni mogoče, ker ne utegnem. Čakaj me jutri po maši pri cerkvi!«

Ali Leje drugo jutro ni bilo nikjer. Gospodar je Tonču povedal, da je morala nenadoma domov. Tonč ni verjel, da bi se bila Leja vrnila; ostal je delj ko teden na Laškem in je poizvedoval na vse strani okoli Trbiža, toda nikjer ni našel sledu. Moral se je vrniti, ne da bi bil kaj opravil.

Leja, ki je mislila, da ni drugače, ko da je prišel Tonč za njo, da bi jo prijeli laški orožniki in na meji izročili avstrijskim, je medtem begala iz kraja

v kraj. Po dolgem tavanju se je ustavila v Vidmu, kjer si je našla službo in v domači hčerki Marini sočutno prijateljico. Marini, ki ji je Leja povedala vso svojo življenjsko zgodbo, ne da bi ji bila kaj prikrija, se je nesrečna žena v srce zasmilila; obljubila ji je, da ji bo že pomagala. Marina, ki je bila pogumno in odločno dekle, je obljubo kmalu izpolnila. Obrnila se je na neko gospodično Matildo Kutin v Pontablju, ki je bila pred leti pri njih v Vidmu, in je po njej pisala Hanzeju v Grabnje. Pismo je vabilo Hanzeja h Kutinu v Pontabelj, kjer bo srečal nekega svojega prijatelja. Hanzej nikoli ni dobil tega pisanja, kajti obdržal si ga je Tonč, ki se je vdrugič odpravil na Laško. Ko je našel h Kutinu, sta ga sprejeli tu dve tuji gosposki ženski, katerih ena je bila gospodična Marina. Brihtna gospodična je po tem, kar ji je bila Leja pripovedovala, takoj spoznala Tonča. Vsa rdeča od jeze si ga je pošteno privoščila, ga ozmerjala, da je lažnik in goljuf, in mu je zagrozila, da bo takoj telefonirala, naj ga primejo in zaprejo, če se pri priči ne izgubi. Tedaj Tonču ni kazalo drugače, moral je popihati. Sicer je še nekaj dni vohal okoli, ali ves trud je bil zaman in razočaran se je spet vrnil.

Od tega časa Leja ni imela nobene mirne ure več, živela je v večnem strahu pred Tončem, ker je mislila, da ji je kar za petami. Zdelo se ji je, da prestrega Tonč vsako pošto, ki jo da Hanzeju; zaradi tega si ni upala nobenega pisanja več poslati. Nekoliko jo je gospodična Marina potolažila, ko ji je obljubila, da pojde vigredi v Grabnje gledat, kako je torej z vso to rečjo. Tako so minuli trije meseci. Konec februarja je prišel neki policist in je vpraševal po neki Korošici, ki jo njeni že delj časa pogrešajo.

Da je policija jela Lejo slediti, je prišlo tako, ker je oni gospod v Trbižu obljubil Hanzeju, da bo za izgubljeno ženo poizvedoval. Marina se je na vso moč prestrašila, ko jo je policist vprašal, kajti menila je, da hoče Lejo prijati in zapreti. Toda hitro se je zbrala in dejala, da je bila res Korošica z imenom Leja Mak pri njih, da pa je prav davi nagloma odpotovala domov.

Koj ko je policist odšel, se je gospodična Marina zmenila z Lejo in ji svetovala, naj izgine iz mesta in naj se skrije dalje kam. Povedala ji je, da ima v Rimu strica, ki bi, če ga poprosi, Lejo rad sprejel. Leja je bila gospodični hvaležna in je bila takoj voljna. Še tisti večer se je s solzami v očeh poslovila, Marina ji je dala pismo za strica in z večernim vlakom se je odpeljala proti jugu. Dopoldne drugega dne je bila že v Rimu. Marinin stric, ki je imel majhno domačijo na Via de Cestari, jo je prav lepo sprejel in jo vzel kar v službo.

Dva meseca je živela popolnoma v miru, ni se ji bilo bati, da bi prišel kdo sem za njo vohat. Tako je čakala le še na to, da se odpravi gospodična Marina v Grabnje in ji sporoči, kako je doma. Tedaj jo je nenadno srečanje z Lojzom in Petrom, ki sta priromala v Rim, ne le iznenadilo, ampak tudi pošteno prestrašilo. Kar sta ji ta dva povedala, jo je do dna duše pretreslo. Kako goreče si je vse zadnje mesece želela, da bi dobila kak glas od svojega ljubega! Bolj ko je moža ljubila, bolj si je želela, da bi kaj čula zanj. Včasih se ji hotela jeziti, da ne da glasu od sebe. Toda mar ni bila sama kriva, da je molčal? Saj nikoli ni mogel vedeti, kje prav za prav je. Kakor sta se poprej zmenila, bi se bila morala k svojima dobrotnikom v Trbižu zateči; ali spetoma je to misel opustila, ker jo je bilo sram, da bi dobrima Trbižanoma, ki sta toliko dala nanjo, priznala resnico. Posihmal Hanzej ni mogel vedeti, kam naj ji piše. Kar mu je pisala ali dala po kom drugem napisati, vse je očitno nekdo drugi dobil v roke, le Hanzej ne. Bog ve, če je ni šel iskat in je obupal nad njo, ko je nikjer ni mogel najti. Gotovo, da se je mogel on bolj jeziti nanjo kakor ona na njega.

(Dalje sledi)

Nov redilni prašek
za prašiče

Vsak kmetovalec si a Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pitanje goveje živine. Pospešuje močno rast in hitro zdebelenje govedi in telet. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 zavitek 6 din, za več zavitkov 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka pri kravah ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo. 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Konjin povečava pri konjih apetit, jih vzdržuje sveže in bistre ter preprečuje najpogostejše konjske bolezni, posebno katar, 1 zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Moštna esenca Mostina za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenici 12 din.

Za boljše izrabljanje poštne priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj. 106

Pravi Redin, Govedin, Mieklin, Konjin ter Mostin se dobi samo v zavitkih z gornjimi slikami in ga prodaja samo

Drogerija KANCO,
Maribor,
Slovenska ulica